

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ-ΤΕΤΡΑΔΗΣ

Τρώει τα παιδιά του

Με, ουσιαστικά, τηλεσίγραφο της η Ευρωπαϊκή Επιτροπή απαιτεί από την ελληνική κυβέρνηση όχι απλώς να μειώσει το έλλειμμά του δημοσίου αλλά συγκεκριμένα μέτρα για τη μείωση του ελλείμματος.

Στην πραγματικότητα η Κομισιόν επεμβαίνει, απαιτώντας -αν όχι ασκώντας- τη δική της κυβερνητική πολιτική. Ανάμεσα στα μέτρα που απαιτεί είναι και η μείωση αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων. Μια ρύθμιση, που προαναγγέλλει η κυβέρνηση εδώ και καιρό.

Το μέτρο αυτό καθεαυτό δεν είναι τόσο ανησυχητικό, όσο είναι η αποδοχή που έχει στο μεγαλύτερο κομμάτι του ελληνικού λαού. Τα επιδόματα και οι αυξήσεις τους, που δίνονται με μια απλή υπουργική απόφαση, οι πρόσθετες αποδοχές που αυξάνονται μόνο και μόνο για να κάνουν σωστά τη δουλειά τους, οι χαμηλές ή καθόλου φορολογήσεις αποδοχών, σε αντίθεση με τις αποδοχές των άλλων εργαζομένων, και οι σκανδαλώδεις πρόνοιες για τις απαλλαγές εξόδων, φορολόγησης και πρόσθετες αμοιβές των βουλευτών και όλου του κτηρίου του Κοινοβουλίου έχουν μάλλον εξαγριώσει τον υπόλοιπο πληθυσμό, ο οποίος δεν απολαμβάνει ούτε το προνόμιο της μονιμότητας εργασίας, ούτε το προνόμιο της εκάστοτε υπουργικής ή κυβερνητικής προστασίας, ούτε το προνόμιο της διαρκούς ανώδυνης και χωρίς καίριες επιπτώσεις καθόδου σε απεργία για διεκδίκηση

νέων δικαιωμάτων, ούτε το προνόμιο του ελαστικού ωραρίου χάρη στην ανοχή και την ευέλικτη κάρτα εργασίας, ούτε (το κυριότερο) το προνόμιο της μειωμένης έως και μηδενικής απόδοσης έργου, πλην εξαιρέσεων, που από τους ίδιους τους συναδέλφους τους χαρακτηρίζονται κοροΐδα και οι οποίοι παράγουν το λίγο από το ανύπαρκτο (σε σχέση με το δέον) έργο.

Φυσικά σε όλα υπάρχουν εξαιρέσεις, και οι Έλληνες πολίτες, που έρχονται κάθε μέρα σε επαφή με τη Λερναία Υδρα του Δημοσίου, από αυτές σώζονται (όταν σώζονται) αφού περάσουν τα πάνδεινα στα νύχια των υπολοίπων ή της απουσίας τους.

Το ανησυχητικό λοιπόν δεν είναι που οι πολίτες δεν έχουν επαναστατήσει κατά των βουλευτών πατρώνων όλης αυτής της διεφθαρμένης μηχανής. Είναι που υποδέχονται με τιμωρητική

χαιρεκακία την προοπτική μείωσης αποδοχών δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων.

Κακά τα ψέματα. Το κομματικό πελατειακό κράτος, που λυμαίνεται τον τόπο από το 1828 και έχει εγκαταστήσει βαθειά τη νοοτροπία της «σιγουριάς ότι κι αν κάνεις», της ήσσονος προσπάθειας και της πλήρους αδιαφορίας (αν όχι της κατασπατάλησης) για το δημόσιο χρήμα, ζει τα στεγνά του. Αλλά πριν αλλάξει νοοτροπία, υπό την απαίτηση των ξένων, πρέπει να φάει τα παιδιά του.

Το πρόβλημα για τον τόπο δεν είναι αυτή τη στιγμή που έχει δηλητηριαστεί ο ιστός της κοινωνίας απ' αυτή τη ληστρική και εγκληματική νοοτροπία, μέχρι σημείου το όνειρο του μέσου νέου των 20 ετών να είναι η είσοδος στο Δημόσιο μέσω ΑΣΕΠ όχι για να προσφέρει, αλλά για να μην παράγει κι

αυτός τίποτε!

Το πρόβλημα είναι ότι δεν μπορείς να κατηγορείς το παιδί για τη νοοτροπία, με την οποία το μεγάλωσαν οι γονείς του. Ούτε μπορείς ατιμώρητος να τιμωρείς το παιδί σου για μια νοοτροπία που εσύ του εμφύσησες ως τη νόμιμη, δίκαιη και άξια να ζει.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ζούμε το παράλογο, αυτό το ίδιο το κράτος, αυτοί οι ίδιοι οι βουλευτές, που διέφθειραν και διαιώνισαν τη σχεδόν 2 αιώνων διαφθορά, να τιμωρούν τους πολίτες, που το μόνο που ζήτησαν και απέκτησαν ήταν αυτό που εθεωρείτο και νόμιμο και ηθικό. Και που τώρα οι ίδιοι οι διαφθορείς το αποκηρύσσουν!

Το μεγάλο πρόβλημα, όμως, θα προέλθει από την άρνηση των ίδιων των διαφθορέων και του περιγυρού τους να πληρώσουν αυτοί το τίμημα αυτής της δικής τους πολιτικής.

Αντ' αυτού, ταμπουρωμένοι πίσω από την έλλειψη ντροπής, που τους κληροδότησε η λαϊκή ανοχή, διεκδικούν και τα κεκτημένα τους!!!

Και είναι το μεγάλο πρόβλημα, γιατί μόλις ανακοινωθούν τα οριστικά μέτρα της κυβέρνησης θα πέσει επάνω τους η οργή όχι μόνο του υπόλοιπου λαού, που θα κληθεί να πληρώσει τη διαφθορά τους, αλλά και εκείνη των παιδιών τους, που τα μεγάλωσαν με τη νοοτροπία των δικαιωμάτων με τις ελάχιστες -αν όχι καθόλου- υποχρεώσεις. Ετσι όπως μεγαλώνει και μεγάλο μέρος της ελληνικής οικογένειας, πια, τα παιδιά της.

Μόνο που αυτή τη φουρτούνα θα τη λουσοτούμε άσχημα όλοι μας.

Θα εξαφανιστούν (οι δημοσιογράφοι), αλλά δεν το ξέρουν ακόμη...

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

«Όπως η πολιτική αρκούδα, που ισορροπεί αβέβαια πάνω σε ένα λεπτό στρώμα πάγου, οι εκδότες των εφημερίδων αναζητούν λύσεις για τη διάσωση της βιομηχανίας τους».

Ετσι αρχίζει το άρθρο της Μαρί Μπενίλντ στη γαλλική Le Monde Diplomatique για τη συνεχιζόμενη κρίση των εφημερίδων. Το 2009 χάθηκαν στη Γαλλία περισσότερες από 2.300 θέσεις εργασίας, ενώ στην Αμερική ο αντίστοιχος αριθμός έφτασε τις 24.500. Ενας τραπεζίτης της BNP Paribas παρομοίαζε τους δημοσιογράφους του σήμερα με τους μεταλλουργούς της δεκαετίας του 1970: προορίζονται να εξαφανιστούν ως κλάδος, αλλά δεν το ξέρουν ακόμη.

Ασφαλώς, η οικονομική ύ-

φεση της προηγούμενης δετίας έπαιξε καταλυτικό ρόλο, αλλά οι ουσιαστικές αιτίες προϋπήρχαν. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες στατιστικές, την τελευταία δεκαετία το μερίδιο των εφημερίδων στα κέρδη της διεθνούς βιομηχανίας των μίντια έπεσε από το 40% στο 14%, ενώ εκείνο των διαδικτυακών μέσων ανέβηκε από 4% σε 22%. Στο βιβλίο του «Το τέλος των εφημερίδων και το μέλλον της ενημέρωσης» (Πόλις, 2009), ο Μπερνάρ Πουλέ εκτιμά πως «για πρώτη φορά από την εμφάνιση των εφημερίδων μαζικής κυκλοφορίας, στα μέσα του 19ου αιώνα, οι διαφημιστές έχουν τη δυνατότητα να τις αγνοήσουν εντελώς».

Οι πρώτες, αντανάκλαστικές αντιδράσεις (μείωση προσωπικού, περιτομή πολυδάπανων ρεπορτάζ και αποστολών στο εξωτερικό) δεν

ανέκοψαν την κρίση, αντίθετα την επιδείνωσαν. Ωστόσο, ακριβώς επειδή είναι τόσο βαθιά και απαιτεί εντελώς ριζοσπαστικές απαντήσεις, η παρούσα κρίση αναδεικνύεται σε φυτώριο νέων, πειραματικών μορφών δημοσιογραφίας. (...)

Στην απέναντι ακτή του Ατλαντικού, ο Τζακ Σέιφερ του ηλεκτρονικού περιοδικού Slate διατύπωσε την τολμηρή πρόβλεψη ότι βρισκόμαστε στα πρόθυρα μιας τρίτης εποχής της δημοσιογραφίας: Η πρώτη εποχή, από τα τέλη του 18ου μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα, ήταν εκείνη της μαχόμενης εφημερίδας γνώμης, από τον «Φίλο του Λαού» του Μαρά μέχρι τον Economist των Βρετανών επιχειρηματιών, που μάχονταν για το ελεύθερο εμπόριο, και τη «Νέα Εφημερίδα του Ρήνου», που πάσχιζε για τη δημοκρα-

τική ενοποίηση της Γερμανίας, με διευθυντή τον Μαξ.

Η δεύτερη εποχή ήταν εκείνη των μεγάλων εμπορικών εφημερίδων, την οποία απάθανάτισε ο «Πολίτης Κέιν» του Ορσον Ουέλς, εμπνευσμένος από τον μεγιστάνα του αμερικανικού Τύπου, Γ. Ρ. Χιρστ.

Το επόμενο στάδιο, σύμφωνα με μια γνώμη που κερδίζει έδαφος, είναι η εποχή του «foundation press», των εφημερίδων υψηλής ποιότητας, με έμφαση στο ερευνητικό ρεπορτάζ και στην πρωτότυπη ανάλυση, που θα χρηματοδοτούνται από μη κερδοσκοπικά ιδρύματα. Σε αυτή την κατηγορία ανήκει το δίκτυο ProPublica, το οποίο ιδρύθηκε από τους επιχειρηματίες Χέρμπερτ και Μάριον Σάντλερ, στη Νέα Υόρκη, απασχολεί δεκάδες δημοσιογράφους, συμπεριλαμβανομένων

κατόχων βραβείων Πούλιτζερ, και παράγει ρεπορτάζ που δημοσιεύονται σε εφημερίδες όπως οι «Τάιμς της Νέας Υόρκης» ή προβάλλονται σε κανάλια όπως το CNN.

Τι άλλο θα γεννήσει αυτή η εκρηκτικά ασταθής εποχή, ουδείς το γνωρίζει. Γεγονός είναι, πάντως, ότι πάμπολλες προφητείες για τον επικείμενο θάνατο των εφημερίδων αποδείχθηκαν υπερβολικές. Ηδη το 1845, ο Τζέιμς Γκόρντον Μπένετ, ιδρυτής της «Νιου Γιόρκ Χέραλντ», εξέφραζε το φόβο πως οι εφημερίδες κινδύνευαν να εξαφανιστούν λόγω της έλευσης του τηλεγράφου, «ενός νέου τρόπου διάχυσης των πληροφοριών».